

nyt Laan, at betale til Forsaldstid, thi den videre Endossering kunde i alt Fald kun foregaa i den Forsaldstid, som er bestemt angivet paa Papiret, men ikke efter den Tid. Vi have altsaa ment, at der ikke er nogen praktisk Trang til at fravige Lovgivningens almindelige Regler, og derfor ere vi bleve staaende ved at sige, at han kan fordrø Kvittering. Der er intet i Vejen for, hvis han endelig ønsker det, og hvis han kan blive enig derom med vedkommende, at denne da endosserer; det bliver en frivillig Sag. Ved denne Handlefrihed have vi ment at kunne blive staaende, da der ikke er Tale om staaende Obligationer, men kun om Papirer, der konstatere Ibselen af Laan paa forholdsvis kortere Tid. Derpaa er det altsaa, at Vndringsforslagene Nr. 17 og 18 gaa ud. Naar vi dernæst foreslaa at udelade Slutningen af § 8, er det begrundet i, at vi ikke ønske her at komme dhybere ind paa de almindelige Rettsregler end nødvendigt. Dette er jo nemlig en særlig Lov, der skal ordne Dplagsbeviserens Forhold og de særlige Rettsforhold, som staa i Forbindelse dermed. Vi have derfor anset det for rigtigt at indstrænke os til at give Regler om Deponering o. s. v., men hvorledes der skal forholdes, hvis den deponerede Sum giver et Overskud, have vi ikke fundet det rigtigt at bestemme, og navnlig have vi ikke fundet det rigtigt at sige, at dette Overskud ubetinget skal tilfalde Deponenten. Vi have ment ganske rolig at kunne overlade dette Spørgsmaal til Afgørelse efter den almindelige Ret. Derfor have vi foreslaaet, at Slutningen af § 8 skal udelades. Det er en Bestemmelse, som i alt Fald formentlig bedre kan finde sin Plads i et eventuelt Reglement.

Til § 9 er der blot for Tydeligheds Skyld foreslaaet en Tilføjelse efter Ordet „Beløb“, der gaar ud paa en Henvisning til § 7 for at vise, at det er Laanebeløbet, der her er Tale om, og ikke det Værdibeløb, som omtales i § 2. — Vi have dernæst foreslaaet, at Morarenten ikke skal være ubetinget 6 pCt., men 1 pCt. ud over den betingede Rente. Naar der f. Eks. kun er ydet 3 pCt., finde vi ikke, at der er Grund til pludselig at gaa op til 6 pCt. 1 pCt. kan i og for sig være tilstrækkeligt. Det sidste Vndringsforslag til § 9 under Nr. 22 er egentlig nærmest en Redaktionsændring, som er foreslaaet, fordi vi finde, at den paagældende Sætning er bleven lidt akavet, som den staar, og at den foreslaaede Vndring vil give den en heldigere og rettere Form. Noget Realitetsforandring ligger der ikke i Forslaget.

Hvad Vndringsforslaget til § 10 angaar, vil det ses, at vi have foreslaaet en noget fyldigere Affattelse af Paragraffen, og atter her finder den Bemærkning Anvendelse, at vi have ment udtrykkelig at maatte udtale og fremhæve, hvad der ligger bag ved Paragraffen, særlig fordi der her er Tale om et nyt Forhold, som ikke er kendt i vor Forretningsverden. Vi have ment af denne Grund at maatte give Forholdet et saa fyldigt og klart Udtryk som muligt. Forslaget gaar altsaa kun ud paa udtrykkelig at fremhæve, hvad § 10 forudsætter, hvilket ikke er fremhævet der, nemlig at vedkommende er berettiget til at betale, naar Forsaldstiden maatte være kommen, og til, naar han har betalt eller eventuelt deponeret, at forlange Garantibeviset udeliveret, forsynet med behørig Kvittering. Hvis det saa ikke lykkes ham paa Forsaldsdagen at finde den paagældende, til hvem han skal betale, have vi ment, at han maa være berettiget til at deponere Beløbet den næste Søndag; thi det kan jo tænkes, at han paa selve Forsaldsdagen maa løbe rundt og ikke kan finde Kreditor. Skulde hans Ret derved være tabt, risikerer han, at Selskabet næste Dag udeliverer Værene, og at han mister Ketten til at gøre sit Krav gældende. Vi have derfor ment, at han først, naar den næste Søndag er udløben, skal have forbrudt sin Ret. Jeg tror, at det af denne Affattelse klart og bestemt fremgaar, hvorledes Rettsforholdet er. Ganske vist har der i Udvalget været Tvivl om, hvor vidt det overhovedet vil saa praktisk Betydning; men da vi, som fremhævet i Motiverne, ikke tør nægte, at der kan være en Mulighed derfor, saaledes som Brugen navnlig i den engeste Praksis er, have vi ikke villet affæere Muligheden for at benytte en Fremgangsmaade, som maatte vil finde Indpas og tilfredsstille en praktisk Trang.

Vndringsforslaget under Nr. 13 gaar kun ud paa at fremhæve, at det ikke ubetinget er enhver Forsikringssum, som Devisernes Indehavere kunne gøre Krav paa, men kun den Forsikringssum, som er tegnet af Selskabet for Indehaverens Regning. Ellers er det paa ingen Maade givet som almindelig Regel, at en Pantnaver kan holde sig til Assuranceformen, og vi have derfor ment, at det ogsaa paa dette Punkt vilde være forsigtigere udtrykkelig at sige, at Forsikringen skal være tegnet for Indehaverens Regning. — Til § 16 have vi endelig blot foreslaaet en noget anden Fremgangsmaade, som skal følges, inden Selskabet sælger Værene, naar det nødsages til at sælge, enten fordi Afgifterne ikke ere betalte, eller fordi Væ-